

တိပိဋက ယောဆရာတော် ၏

၄၅-ဝါ သာသနာ

တိပိဋက ဓမ္မလင်္ကာစာအုပ် (၄၈)

ဒုတိယအကြိမ် ဓမ္မဒါန
အုပ်စု (၁၀၀၀၀)

(ယောတိပိဋက၏ ၄၅-ဝါပြည့် အထိမ်းအမှတ် နှင့်
ကျေးဇူးရှင် သံတော်ဆင့်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိလောက၏ သက်တော် ၈၀-ပြည့်
ပတ္တမြားရတနာအထိမ်းအမှတ် အထူးလက်ဆောင်ဖြစ်သည်)

သာသနာ ကောဇာ ခရစ်
၂၅၅၁ ၁၃၆၉ ခု၊ ကဆုန်လ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ မေလ

ဓမ္မဒါန အကျဉ်းချုပ်

မာတိကာ

၁။ ၄၅ -ဝါ သာသနာ	၁
၂။ ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် သတိလိုက်	၁၃
၃။ ယူအား	၂၉
၄။ လူအား	၄၈
၅။ လုပ်အား	၆၂

၄၅-ဝါ သာသနာ

တိပိဋက ဓမ္မလက်ဆောင် (၄၀)

နမော သတ္တုနော ဒေဝမနဿာနံ

၁။ ၄၅ - ဝါ သာသနာ

တဿ တိဟန္တု အတ္တဒီပါ ဝိဟရထ အတ္တသရဏာ အနုညသရဏာ ဓမ္မဒီပါ ဓမ္မသရဏာ အနုညသရဏာ။

(ဒီ ၂ - ၈၅)

လဲ ကောင်းမှုများစွာ တိုးနေပါတယ်။ ဆက်ကာဆက်ကာ တိုးနေဦးမှာပဲ။ ယခုနှစ်မှာလဲ မိမိကို အစစအရာရာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင် မန္တလေးမဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ သံတော်ဆင့်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိလောကရဲ့ သက်တော် ၈၀-ပြည့် ပတ္တမြားရတုအထိမ်းအမှတ်နှင့် ကြံ့ကြိုက် တိုက်ဆိုင် ရပြန်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကောင်းမှုအများကြီး တိုးပွားရဦးမှာပါ။

(၃) ၁၃၂၄-ခု၊ ကဆုန်လမှာ ရဟန်းခံခဲ့တာဖြစ်လို့ လာမည့် ၁၃၆၉-ခုနှစ်မှာ ရဟန်းသက် ၄၅-နှစ်ပြည့်မှာဖြစ်တယ်။ ဒါလဲ

- 🕒 ကာယ-စိတ္တ၊ ဓမ္မ-ဝေဒနာ၊ ဤ ၄-ဖြာ၊ စိတ်မှာကပ်၍ထား။
- 🕒 ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွား၊ ကိုယ်ကြိုးစား၍၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ စွမ်းအားတိုး (လူ့တန်ခိုး)၊ ကောင်းကျိုး လွန်ကြီးမား။
- 🕒 အဆက်မပြတ်၊ သတိကပ်၊ ရှုမှတ် အသိပွား၊ အရှိကိုနိုင်၊ အသိပိုင်၊ ကြံ့နိုင် လူ့စွမ်းအား။
- 🕒 ၄၅-ဝါ၊ သာသနာ၊ သူ ငါ အားရှိသွား။

၄၅ ဂဏန်း ၁-လုံးပဲ။ ဒီဂဏန်းကြောင့်လဲ ကောင်းမှုတွေ ထပ်ကာ ထပ်ကာ မြောက်မြားစွာ တိုးလာဦးမှာပေါ့။ အဲဒီနှစ်မှာတော့ မိမိ ရဟန်းငယ်ဘဝက ပညာသင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင် မန္တလေး မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်ကြီးရဲ့ နှစ်၁၀၀-ပြည့်အထိမ်းအမှတ်နှင့် ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်။ ကောင်းမှုတွေ အများကြီးတိုးရဦးမယ်။ ကောင်းမှုဆိုတာ လူ့ဘဝရဲ့အထွဋ်အထိပ်စွမ်းအားပဲ မဟုတ်လား။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ၄၅-ဝါ သာသနာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးပူဇော်ချင်လွန်းလို့ ၄၅-နှစ် သင်္ကန်း

မိမိရဲ့တစ်သက်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ၄၅-ဝါ သာသနာကို အာရုံပြုပူဇော်နိုင်ဖို့ တရားနှင့်ဆက်စပ်တဲ့ “၄၅” ဂဏန်းကို နှစ်ခြားပဲ ၃-နှစ်ဆက်တိုက် ရေတွက်ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ ၃-မျိုးလုံးမှာပဲ ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုတွေ တွဲပါနေပါတယ်။

(၁) ၁၃၂၂-ခု၊ နယုန်လမှာ သင်္ကန်းဝတ်ခဲ့တာဆိုတော့ ၁၃၆၇-ခုနှစ်မှာ သင်္ကန်းသက် ၄၅-နှစ်ပြည့်ပါတယ်။ ဒါက ၄၅ ဂဏန်း ၁-လုံးပေါ့။ ဒီဂဏန်း ၁-လုံးကြောင့် ကောင်းမှုများစွာ ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားရတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ မိမိအတွက် ကိုရင်ဘဝက ပရိယတ်အခြေခံ

သက် ၄၅-ဝါသာသနာ၊ ၄၅-နှစ်ရဟန်းသက်လို့ တရားနှင့်ဆက်စပ်တဲ့ မိမိရဲ့ “၄၅” ဂဏန်း ၃-လုံးကို ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်စွာနဲ့ ရေတွက်လိုက်တာပါ။ အသက် ၄၅-နှစ်တုန်းက “၄၅” ဂဏန်း-၁-လုံးကြုံခဲ့ရပေမယ့် အဲဒီ ၄၅-ထဲမှာ တရားနှင့်ဆက်စပ်တဲ့ဂဏန်း ၃-ပုံ ၁-ပုံ ကျော်ကျော်ပါဝင်နေလို့ ကျေကျေနပ်နပ် မရေတွက်ခဲ့ပါဘူး။ ကောင်းမှုတိုးအောင်တော့ ကြိုးစားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ယခုရေတွက်ရတဲ့ ဂဏန်း ၃-လုံးက အားလုံး တရားနှင့်ဆက်စပ်တာလဲဖြစ်၊ နှစ်ခြားပဲ ဆက်တိုက်ရေတွက်ရတာလဲဖြစ်၊ ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ တွဲ

ခိုင်မာအောင် သေသေချာချာအုတ်မြစ်ချပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဦးသာကိန္ဓရဲ့ သက်တော် ၇၅-နှစ်ပြည့် စိန်ရတုအထိမ်းအမှတ်နှင့် ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကောင်းမှုမြောက်မြားစွာ ထပ်တိုးရပြန်ပါတယ်။ လူ့ဘဝအနှစ်ဟာ ကောင်းမှုပဲ။

(၂) ၁၃၂၄-ခု၊ ကဆုန်လမှာ ရဟန်းခံခဲ့တာဆိုတော့ အသက် ၂၀-မှာ ၁-ဝါရတဲ့ သက်စေ့ဝါရဖြစ်နေလို့ ယခု ၁၃၆၈-ခုနှစ်မှာ ရဟန်း၄၅-ဝါပြည့်မှာဖြစ်တယ်။ ယခုနှစ် သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ ၄၅-ဝါပြည့်တော့မှာပါ။ ဒါက “၄၅” ဂဏန်း ၁-လုံးပါ။ ဒီဂဏန်းကြောင့်

နေတာလဲဖြစ်တဲ့ကြောင့် ဒီ “၄၅” ဂဏန်း ၃-လုံး ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရေတွက်လိုက်တာပါ။ ကြံ့ကြိုက်တိုက်ဆိုင်မှုတွေကလဲ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ စိန်ရတု၊ ပတ္တမြားရတု၊ ရာပြည့် ၃-မျိုးပဲ။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ အလောင်းတော်ဘဝက နိယတဗျာဒိတ်ရပြီးရင်တောင်မှ အနည်းဆုံး ၄-အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းပါရမီဖြည့်ခဲ့ရပါတယ်။ နိယတဗျာဒိတ်မရခင်ကလဲ အများကြီးဖြည့်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ၄၅- နှစ်တည်းနေခွင့်ရတာ ဖြစ်လို့ အချိန်သိပ်နည်းလွန်းပါတယ်။ ကိုယ်

ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံပြီး အချိန်ပိုအလုပ်လုပ် ခဲ့တာဆိုတော့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ ဗုဒ္ဓကိစ္စသာသနာ အလုပ်ဟာ ၄၅-နှစ်တည်းနဲ့ပဲ အချိန်ပြည့်စုံ လုံလောက်ပါတယ်။ အပိုအလိုမရှိကွက်တိပဲ။

ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ၄၅-နှစ်နေခဲ့ရပေမယ့် ပထမဝါ ဝါဝင်ကာလ ဝါဆိုလပြည့်ကစ သာ သနာဖော်ထုတ်ခဲ့တာဖြစ်လို့ ဝါ-ကို ခေါင်းတပ် ပြီး “၄၅- ဝါ သာသနာ” လို့ တွင်နေတာဖြစ် ပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ဓမ္မတွေပေါ် လာခဲ့သော်လဲ ဥဒါန်းကျူးရင့်ရံမျှသာဖြစ် ပါတယ်။ တရားနာပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တိုက်ရိုက် ဟောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝါဆိုလပြည့် နေ့

- ၂။ ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် သတိလှိုက်
- 🌀 ကိုယ့်ခန္ဓာ၌၊ သတိစိုက်၊ ဉာဏ်လိုက်ရှုနေလျှင်။
- 🌀 ကိုယ်မှာဖြစ်ဘိ၊ ဖြစ်တိုင်းသိ၊ သိတိုင်းအပူစင်။
- 🌀 ရှေ့စိတ်ဖြစ်ဘိ၊ နောက်စိတ်သိ၊ သိတိုင်းအပူစင်။

ရောက်မှ တရားနာသူအတွက် တိုက်ရိုက်စ ဟောတာပါ။

ပထမဝါ ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ လူသွား လမ်း ၃-လမ်းကိုဟောခဲ့တယ်။

- (၁) လောဘ မောဟ ဦးဆောင်တဲ့ မွဲအောင် ဖြန့်တဲ့လမ်း၊
 - (၂) ဒေါသ မောဟဦးဆောင်တဲ့ လဲအောင် ရုန်းတဲ့လမ်း၊
 - (၃) သတိဉာဏ်ဦးဆောင်တဲ့ ရဲအောင်သုံးတဲ့ လမ်း၊ ဒီ ၃- မျိုးပါ။
- တကယ့်အနှစ်ချုပ်ကတော့ မဂ္ဂင် ၈-ပါးဆိုတဲ့ ရဲအောင်သုံးတဲ့လမ်းပါ။ သစ္စာ

- 🌀 အာရုံနှင့်ထိ၊ ထိတိုင်းသိ၊ သိတိုင်းအပူစင်။
 - 🌀 အပူစင်မှ၊ ဖြစ်ပျက်ကြ၊ မှချအမှန်မြင်။
 - 🌀 အမှန်မြင်မှ၊ ချမ်းသာရ၊ ဒုက္ခလွတ်မည်ပင်။
- မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ နောက်ဆုံးဝါဖြစ်တဲ့ ၄၅-ဝါ မြောက်ရောက်တော့ ဝေသာလီမြို့အနီး ဝေဠုဝရွာငယ်မှာ အရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဝါကပ်တော်မူပါတယ်။ ဝေဠုဝရွာငယ်မှာ သံဃာအများအတွက် နေရာလဲမလုံလောက်၊ ဆွမ်းလဲပြည့်စုံမှာမဟုတ်လို့ ရဟန်းများကို

၄-ပါးမှာလဲ ကျင့်ရမှာက မဂ္ဂပါပဲ။ မဂ္ဂကို တူရာပေါင်း အကျဉ်းချုံးရင် သိက္ခာ ၃-ပါးပါ။ သိက္ခာ ၃-ပါးကို ထပ်ချုံးလိုက်ရင် သတိပဲ။ သတိက ဉာဏ်ကိုဖော်ပေးတာဆိုတော့ ဉာဏ် လဲပါရောပေါ့။ သတိဉာဏ်ကိုပဲ အပွမာဒ ခေါ် တာပါ။

နောက်ဆုံးဝါဖြစ်တဲ့ ၄၅-ဝါမြောက်မှာ “အာနန္ဒာ သင်တို့ဟာ ကာယ-ဝေဒနာ-စိတ္တ- ဓမ္မ ၄-ပါးကို သတိမပြတ် ရှုမှတ်ပွားများပြီး မိမိဆိုတဲ့ မှီခိုအားကိုးရာရှိအောင်နေကြ၊ တရား ဆိုတဲ့မှီခိုအားကိုးရာရှိအောင်နေကြ” လို့ သတိ ပဋ္ဌာန်အလုပ်ကို အနှစ်ချုပ်ထုတ်ဟောထားပါ

ဝေသာလီမြို့ဝန်းကျင်မှာ ဝါကပ်ကြဖို့ စေလွှတ် တော်မူလိုက်ပါတယ်။

ဝါကပ်ပြီးလို့ မကြာမီမှာပဲ မြတ်ဗုဒ္ဓ မှာ ရှေးကံကြောင့် ဓါတ်ဖောက်ပြန်လို့ အလွန် ကြမ်းတမ်းတဲ့အနာရောဂါကပ်ရောက်လာတော့ သေလောက်အောင် (ပရိနိဗ္ဗာန်စံရလောက် အောင်) အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာတွေ ဖြစ် ပေါ်လာကြပါတယ်။ ခန္ဓာရှိသူအားလုံး ခန္ဓာ ဒုက္ခကိုရကြပါတယ်။ အကြောင်းနှင့်ဆက်စပ် နေတဲ့ခန္ဓာဆိုတော့ အကြောင်းဖောက်ပြန်မှုကြီး မားသလောက် ခန္ဓာဒုက္ခလဲကြီးမားလှပါတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ဝေဒနာနှိပ်စက်မခံရ

တယ်။ သတိမလွတ် ဉာဏ်မပြတ်ဖို့ပါပဲ။

နောက်ဆုံးသက်တော် ၈၀-လဲပြည့် ဘုရားသက် ၄၅-နှစ်လဲပြည့်တဲ့နေ့ ရောက်ပြန် တော့ အပွမာဒတရားနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သွား ပါတယ်။ သတိဉာဏ်ပေါ့။ ဒါဆိုသတိဉာဏ် ဟာ ၄၅-ဝါ သာသနာရဲ့ ကျင့်စဉ်အချုပ်ဆို တာ သိနိုင်ပါတယ်။

အောင် မဆင်းရဲမပင်ပန်းရအောင် သတိ ဉာဏ်နဲ့ ရှုမှတ်သည်းခံတော်မူပါတယ်။ အရှိကို အသိက အနိုင်ယူလွှမ်းမိုးသွားတယ်ပေါ့။ ပုဂ္ဂုတ်ဆိတ်တန်းဟာ အဝေးကနေကြည့်ရင် တစ်တန်းတည်းထင်ရပေမယ့် အနီးကပ်ကြည့် လိုက်တော့ တစ်ကောင်စီသွားနေတာ မြင်ရ မယ်။ ဝေဒနာလဲ သတိဉာဏ်မပါပဲ အဝေး ကြည့်ကြည့်ရင် တစ်တန်းတည်းဖြစ်လို့ ကြီး ကျယ်နေတော့ အခံရခက်မှာပဲ။ သတိနဲ့စပ် ဉာဏ်နဲ့ကပ်ပြီး အနီးကပ်ရှုမှတ်နေရင် တစ်ခု စီဖြစ်ပျက်နေတာမြင်ရလို့ ဝေဒနာသေးငယ် သွားတော့ အခံရမခက်တော့ဘူးပေါ့။

ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဝေဒနာ နုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်နဲ့ အပေါ်တည့်တည့်က စိုက်ပြီးရှုလိုက်ရင် ဝေဒနာတွေရဲ့ ခဏတိုင်း ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောကိုပဲ မြင် နေရတယ်။ အနိစ္စမြင်ရင် ဒုက္ခနှင့်အနတ္တလဲ မြင် ရပြီးသားပဲ။ ပိဿာ-၁၀၀ ရှိတဲ့ ဝန်ထုပ် ဟာ တစ်ပေါင်းတည်း ပေါင်းထမ်းရင် လေးလို့ မနိုင်ပေမယ့် ၁-ပိဿာ ၂-ပိဿာစီ ခွဲသယ်ရင် ပေါ့လို့နိုင်သွားတယ်။ ဝေဒနာလဲ တစ်တန်း တည်းကြည့်ရင် များလို့ လေးတော့ အခံရခက် ပေမယ့် တစ်ခုစီစိုက်ကြည့်ရင် အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဖြစ်တဲ့ဝေဒနာကို တစ်ကန့်ချင်း မြင်နေ

တရားချမ်းသာနဲ့နေနိုင်အောင် တရားအားကိုး ရာရအောင် သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးရှုပွားနေကြ” လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။ အချုပ်ကတော့ သတိဉာဏ် အမြဲကိုင်ထားဖို့ပါပဲ။
ရုပ်အပေါင်း၊ ဝေဒနာ၊ စိတ်၊ သညာ သင်္ခါရတရားတို့ကို လွယ်လွယ်ပြောရရင် ခန္ဓာ ၅-ပါးကို သတိဉာဏ်စိုက် ရှုမှတ်နေဖို့ပါပဲ။ သတိနဲ့ အာရုံကိုသိမ်းဆည်းရမယ်။ ဝီရိယနဲ့ ကိလေသာကို နှိမ်နင်းရမယ်။ ဉာဏ်နဲ့ အရို အတိုင်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ရမယ်။ ခန္ဓာ အပေါ် နှစ်မြုပ်စူးဝင်နေတဲ့ ကိလေသာအပူ အရှုပ် ဆူးငြောင့်ခလုတ်ကင်းစင်သွားဖို့နဲ့ ခန္ဓာ

ရလို့ နိုင်သွားတော့ သည်းခံနိုင်တာပေါ့။
မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှအသိ မပေးပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဖို့ မသင့်တော်သေးတာ ဖြစ်လို့ အနာရောဂါကို ဝီရိယအစွမ်းနဲ့ တွန်း လှန်ဖယ်ရှားပြီး အသက်ရှည်အောင် ပြုစီမံ တတ်တဲ့ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားနေလိုက်ပါ တယ်။ ဘုရားဖြစ်ခါနီးတုန်းကလို ရူပသတ္တက နာမသတ္တကနည်းနဲ့ မဟာဝိပဿနာကို အကြိမ်လဲများ အချိန်လဲများအောင် အကြီး အကျယ်ပွားများပြီး အဲဒီ မဟာဝိပဿနာနဲ့ပဲ အနာရောဂါကို ဖယ်ခွာလိုက်ပါတယ်။ ပြီး တော့ “ဆယ်လအတွင်း ဤခန္ဓာ၌ ဤရောဂါ

အရိုကို အမှန်သိဖို့က ပမာနပါ။
ဝင်လေထွက်လေကို အဆက်မပြတ် မှတ်နေတာမျိုး၊ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးကို ခွဲသိနေတာမျိုး၊ ရှေ့ တိုး နောက်ဆုတ် စတဲ့အမူအရာအားလုံးကို ကွဲကွဲပြားပြား ခွဲခြားသိနိုင်အောင် လေ့ကျင့် နေတာမျိုး၊ ဆံပင် မွှေးညှင်း စတဲ့ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကို ခွဲခြားဆင်ခြင်နေတာ မျိုး၊ ဓါတ် ၄-ပါး ခွဲခြားဆင်ခြင်တာမျိုး၊ အသုဘရုပ်ကို ရှုနေတာမျိုးတွေက ရုပ် အပေါင်းကိုရှုတာပါ။ ကာယာနုပဿနာ သတိ ပဋ္ဌာန်ပေါ့။ ရုပ်အပေါင်းကို “ရုပ်အပေါင်း” လို့

ဝေဒနာ နောက်ထပ်မဖြစ်စေသတည်း” လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ဖလသမာပတ်ဝင်စားနေလိုက် တာပါ။ မဟာဝိပဿနာအခြေခံတဲ့ အရဟတ္တ ဖိုလ်သမာပတ်ကို ဇီဝိတသင်္ခါရလို့လဲ ခေါ် တယ်။ အာယုသင်္ခါရလို့လဲ ခေါ်တယ်။ အာယု ပါလကလို့လဲ ခေါ်တယ်။ အသက်ကို ဖြတ် တောက်ပစ်နိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာကိုဟန့်တားပြီး အသက်ရှည် အောင် ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တာကို။ အဲဒီသမာပတ်အစွမ်းကြောင့် ကဆုန်လပြည့် ထိ ၁၀-လအတွင်း နောက်ထပ်ပေါ်မလာ တော့ပဲ ရောဂါဝေဒနာ ငြိမ်းစဲသွားပါတော့

ရှုရင် ရှုဖန်များတော့ ရုပ်တွေပေါင်းစုနေတာ၊ ငါကောင် သူကောင် ဘာကောင်တွေမှ မရှိ ဘူးလို့ အမှန်အတိုင်းသိလာရတယ်။ သတိ စိုက်ကြည့်တော့ စိတ်ငြိမ်ပြီး ဉာဏ်ပွင့်လာ လို့ မှန်တာသိရတာပေါ့။
ပြီးတော့ အကြောင်းရှိသလို အကြောင်း ရှိသလောက် အကြောင်းရှိတဲ့ကြောင့် ရုပ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အသိစိတ်အခြေခံနဲ့ ရုပ်တွေ လှုပ်ရှားနေကြရတယ်။ ဘယ်အချိန်မှ ရုပ်မနေ ကြပဲ အဆက်မပြတ် ပြောင်းလဲနေကြတယ်။ အမြဲညှင်းဆဲနေကြတယ်။ ကိုယ့်အလို တစ် ချက်မှမလိုက်ကြဘူး ဆိုတာတွေကို ရှင်းရှင်း

တယ်။ လောကနှင့်ဒုက္ခအပေါ် ဩဇာပြောင်း တဲ့ သတိဉာဏ်တရားအစွမ်းပဲပေါ့။ လောက ထဲမှာ တရားသာ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးပါ။
နာလန်ထပြီးကာစ မြတ်ဗုဒ္ဓက “အာနန္ဒာ! ယခု ငါဘုရား အိုပြီ၊ ကြီးပြီ၊ နောက်ဆုံးအရွယ်ရောက်ပြီ၊ အသက် ၈၀- အရွယ်ရှိပြီ(အသက်-၈၀ တွင်းရောက်ပြီ)၊ ကြိုးတုပ်ပြီးမောင်းနှင်နေရတဲ့ လှည်းအိုကြီး လို အရဟတ္တဖိုလ်ကြိုးတုပ်ထားမှပဲ နေသာ ထိုင်သာရှိတော့တယ်။ ဖလသမာပတ်ဝင်စား နေမှ ခန္ဓာဒုက္ခသက်သာပြီး ချမ်းသာခွင့်ရတော့ တယ်။ သင်တို့လဲ ဖလသမာပတ်ချမ်းသာ၊

လင်းလင်းသိလာရတယ်။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကြည့်တတ်ရင် ပြတ်ပြတ်သားသားသိရတာပါ။ ရုပ်ကို ရုပ်လို့မြင်နေမှတော့ ရုပ်ရဲ့သဘော တွေကို အကုန်သိရတော့တာပေါ့။ အသိရှင်း နေသလောက် မခံချင်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ရဲ့ အဆိုးသဘောတွေအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင် တဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့စိတ်ဓါတ် အရည်အချင်းတွေ တိုးတက်လာရပါတယ်။
ဆင်းရဲချမ်းသာ ဝေဒနာအားလုံးကို ကောင်း - မကောင်း စိတ်အားလုံးကို သညာ သင်္ခါရဆိုင်ရာ ကောင်း-မကောင်း တရားအား လုံးကို ဒါမှမဟုတ် ခန္ဓာ ၅-ပါးဆိုင်ရာ

အကောင်းအဆိုး တရားအမျိုးမျိုးကို “ဝေဒနာ” လို့, “စိတ်”လို့, “ဓမ္မ”လို့ ရှုနေရင်လဲ ရှုဖန် များတော့ ရုပ်အပေါ် အမြင်ရှင်းနေသလိုပဲ ဝေဒနာ, စိတ်, ဓမ္မ အပေါ် အမြင်ရှင်းသွား ရပါတယ်။ သညာ သင်္ခါရဆိုင်ရာတရားကိုသာ ဓမ္မလို့ ခေါ်နိုင်တာမဟုတ်ပဲ ခန္ဓာ ၅-ပါးဆိုင်ရာ ရှုစရာတရားအားလုံးကိုလဲ ဓမ္မလို့ပဲခေါ်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ခန္ဓာဆိုင်ရာ ဘာကိုပဲရှုရ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။

သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတာ သိတတ်တာရော, သိစရာရော ၂-မျိုးလုံးကိုပဲ ခေါ်တာပါ။ သိ တတ်တဲ့သတိကို ရုပ် ဝေဒနာ စိတ် ဓမ္မ

- ၃။ ဗုဒ္ဓအား
- 🌀 ဖြစ်လာပြီးက၊ ပျက်စီးရငြား။
ပြောင်းရွှေ့သွား။
ပျက်အားခန္ဓာ ကြီးစိုးသည်။
 - 🌀 အရှိဖြင့်လွှမ်း၊ စိတ်တွေမွန်ငြား။
လောင်မြိုက်သွား။
ပူအားခန္ဓာ လွှမ်းမိုးသည်။

အပေါ် ကိလေသာကြားမညှပ်ပဲ ကပ်တည်နေ နိုင်တဲ့ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်လို့ခေါ်တယ်။ ရုပ် ဝေဒနာ စိတ် ဓမ္မဆိုတဲ့ သိစရာအာရုံ ၄-မျိုး ကိုလဲ သတိရဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကပ်တည်နေရာဖြစ်တဲ့ ကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီနေ ရာမှာတော့ အာရုံပေါ် ကပ်တည်တတ်တဲ့ သိတတ်တဲ့သတိကို သတိပဋ္ဌာန်ခေါ်တာပါ။ သိစရာအာရုံ ၄-မျိုးက သတိရဲ့ သီတင်းသုံးရာ စံကျောင်းပေါ့။ သိတတ်တဲ့သတိကတော့ စံကျောင်း ၄-ဆောင်ပေါ် လှည့်ပတ်သီတင်း သုံးနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးပေါ့။ အဲဒီလို မြတ် မြတ်နိုးနိုး ဝေါဟာရတပ်ပြောရင်လဲ ဖြစ်နိုင်

- 🌀 အပျက် အပူ၊ အနိုင်ယူငြား။
ဆွဲထုတ်သွား။
ယူအား အမြဲကိုင်ရမည်။
 - 🌀 ပျက်အား ပူအား၊ ဤ ၂-ပါး။
ယူအား နိုင်ရမည်။
 - 🌀 ၄၅-ဝါ၊ သာသနာကြောင့်၊
သူ ငါ အများ၊ အားရှိသွား။
ထူးခြားမြင့်မြတ်သည်။
- ၄၅-ဝါ သာသနာရဲ့ အကျဉ်းချုပ် စကားဖြစ်တဲ့ “ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဆိုတဲ့ စကား ၂-ခွန်းမှာ “ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ” က “ပျက်အား, ပြောင်းရွှေ့အား” ကို

တာပဲ။ အရှိန်အဝါအကြီးဆုံးတရားကိုး။

အာရုံ ၄-မျိုးကို လွယ်လွယ်ချုံးပြော ရင် ခန္ဓာ ၅-ပါးပါပဲ။ ခန္ဓာအပေါ် အဆက် မပြတ် အသိကပ်ပြီး သတိဉာဏ်စိုက်နေရတာ ကိုပဲ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်လို့ခေါ်တာပါ။ အာရုံ တစ်ခုခုအပေါ် အပူလဲကင်း အသိရှင်းအောင် ခပ်ကြာကြာ စူးစိုက်လေ့ကျင့်ပေးပြီး အခြား အာရုံတွေအပေါ်လဲ သတိကပ်ပေးနေရမှာ ပဲ။ တစ်နေ့လုံး ဘာပဲလုပ်လုပ် အာရုံတိုင်း “ရှင်းကနဲ ရှင်းကနဲ” သတိကပ်ပေးနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေရမယ်။ အသိအပေါ် အာရုံက လွှမ်းမီမသွားစေပဲ အသိကသာ အာရုံအပေါ်

ပြတယ်။ “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” က “ယူအား” ကိုပြတယ်။ “ယူအား” ပျောက်နေရင် လောဘ ဒေါသ မောဟဆိုတဲ့ “ပူအား” ရောက်လာတတ်တယ်။ ဒီတော့ လူ့ဘဝမှာ

- (၁) ပျက်အား, ပြောင်းအား
- (၂) ပူအား
- (၃) ယူအားလို့ အား၃-မျိုးရှိတယ်ပေါ့။

ပျက်အားပြောင်းအား ကြီးစိုးနေတဲ့ ခန္ဓာအပေါ် ပူအားနှင့်ယူအားက အားပြိုင်နေရာလှနေကြ တာပါ။ ခန္ဓာဘောလုံးကွင်းမှာ စိတ်ဘောလုံး ကို ပူသင်းနှင့်ယူသင်း ၂-သင်း အားပြိုင်လှ နေကြတယ်လို့ပြောရင်လဲ ဖြစ်နိုင်မှာပါပဲ။

အနိုင်ယူလွှမ်းမိုးနိုင်အောင် သတိအမြဲကိုင် ထားဖို့ အထူးလိုမှာပါ။ သတိစွဲတော့ သမာဓိ မြဲပြီး စိတ်ဓါတ်ခိုင်မာရင့်ကျက် တည်ငြိမ်အေး ချမ်းလာမယ်။ ဒီတော့ ဉာဏ်ပွင့်လာမယ်။ အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အမှန်သိသွား မယ်။ ဆင်းရဲအပူကို အနိုင်ယူနိုင်တဲ့စွမ်းအား, ချမ်းသာငြိမ်းအေးမှုကို အပိုင်ယူပေးတဲ့စွမ်း အားကို တစ်ပြိုင်တည်းရသွားမယ်။ ခုချမ်းသာ ရင် နောင်ချမ်းသာဖို့ သေချာပြီပေါ့။

ခန္ဓာမှာ ပျက်အား, ပြောင်းအား ကြီး စိုးထားပါတယ်။ ဘယ်အချိန်မှ မရပ်နားပဲ အမြဲ ကြီးစိုးနေတာပါ။ သူ့ရဲ့ စိန်ခေါ်သံကို အာရုံ စိုက်ကြည့်ပါ။ “ဟေ့—သင်တို့ဆိုင်သလောက် တော့ ပြင်ကြပေါ့၊ တတ်နိုင်သလောက် ပေး ကြ, ကျွေးကြပေါ့၊ လောကထဲ အကောင်းဆုံး လို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ အရာတွေနဲ့ပဲ ပြင်ကြည့်ကြပါ။ ဖြစ်လာသမျှအားလုံး ငါ အကုန်ဖျက်ဆီးပစ်မယ်၊ အကုန်ပျက်ပြမယ်၊ အကုန်ပြောင်းရွှေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ဖြစ်လာပြီး တာတွေ မပျက်ရအောင် ဘယ်စက်ကိရိယာ တွေနဲ့ ထိန်းထားချင်ကြသေးသလဲ၊ ဘယ်သိပ္ပံ

နည်းပညာတွေနဲ့ ရပ်ထားချင်ကြသေးသလဲ၊ ဘယ်လိုတန်ခိုးနဲ့များ တားထားချင်ကြသေး သလဲ၊ စွမ်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ရင် စမ်းကြည့် ကြပေါ့” တဲ့။

လူတိုင်း ပျက်အားကို အရှုံးပေးနေ ကြရပါတယ်။ တရားမကူရင် ပူရုံပဲရှိမယ်။ မနက်စားလိုက် ညနေဆာလိုက်၊ ညနေစား လိုက် မနက်ဆာလိုက်နဲ့ စားလို့မပြီးနိုင်တာ ဟာ ပျက်အားပြောင်းအားကြောင့်ပဲ။ ဝတ်ရေး ကိစ္စ နေရေးကိစ္စ ကျန်းမာရေးကိစ္စ စတဲ့ ပြုပြင်ရေးကိစ္စတွေ မပြီးနိုင်တာဟာလဲ ခန္ဓာမှာ ပျက်အား ပြောင်းအားကြီးစိုးနေလို့ပါ။ နေ့တိုင်း

ကြတာတွေ၊ လူမှုဒုက္ခ ပြဿနာအပူမျိုးစုံတွေ စတဲ့ မနှစ်မြို့ဖွယ် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ် အနိဗ္ဗာန်အားလုံးတွေဟာ ဒီ “ပူအား” တွေက မြစ်ဖျားခံလာခဲ့ကြတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ္ဘာကြီး မီးလောင်ပြာကျသွားသည်ထိလဲ အပူရှိန်ပြင်းထန်တတ်ပါတယ်။

ဒီ“ပျက်အား” “ပူအား” ၂-ခုလောက် နဲ့သာဆိုရင် ရှာလိုက် ရလိုက် ကုန်လိုက်၊ ပေးလိုက် ကုန်လိုက်၊ ကျွေးလိုက် ကုန်လိုက်၊ ပြင်လိုက် ပျက်လိုက်၊ အိုတာလဲမရပ်၊ နာတာ လဲမရပ်၊ သေရက်လဲမလျော့၊ ကိုယ့်ကိုအာမခံ တာဝန်ယူမယ့်အရာလဲပေါ်မလာ၊ တွေးလိုက်

စားဝတ် နေရေးကိစ္စတွေ အချိန်မီ ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ဖို့ နောက်ကနေပြီး စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ အရံသင့်ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေရပါတယ်။ တစ်သက်လုံး စားဝတ်နေရေး စီးပွားရေးကိစ္စ ဟာ ပြီးဆုံးနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပျက်အား ပြောင်းအားက ခန္ဓာမှာအမြဲရှိနေတာကိုး။ ဒီကိစ္စတွေကိုအကြောင်းခံလို့ “မအားဘူး” ဆို ပြီး ကုသိုလ်တော့ အရှုံးမခံသင့်ဘူး။ ကုသိုလ် ဘောင်ဝင်အောင် ထည့်သွင်းဖို့ နည်းလမ်းကို ပဲ ရှာကြံပေးရမယ်။ ရှာတတ်ရင် နည်းလမ်းရှိ ပါတယ်။ သာသနာဆိုတာ ဒီလိုနည်းလမ်းတွေ ပေးဖို့ ပေါ်လာတာပဲ။

တိုင်း မောစရာကြီး ဖြစ်နေတော့မယ်။ ဒီ လောက်နဲ့သာဆိုရင် မြင့်မြတ်တဲ့လူ့ဘဝရ တယ်လို့ မဆိုနိုင်သေးဘူး။ လူ့ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးလို့ ဆိုရမယ့်ဖြစ်လာတယ်။ ဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင် ကိုယ်ပိုင်ပြုစရာ မရှိတော့ အားငယ်စရာကြီးပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” လို့ “ယူအား” ကို ဆက်ပြထားတာဖြစ်ပါတယ်။

“ယူအား” ဆိုတာ သတိဉာဏ်ကိုပြော တာပါ။ ဉာဏ်တွဲတွဲသတိကို အပ္ပမာဒလို့ ခေါ်တာကိုး။ “ပျက်အား” အပေါ် “ယူအား” ရဲ့ စိန်ခေါ်သံကိုလဲ သတိထားပြီး အာရုံစိုက်ကြည့်

စားဝတ်နေရေးနှင့်စီးပွားရေး ၂-ကိစ္စ မှာ စီးပွားရေးကိစ္စက နားတန်သင့်တဲ့အချိန် မှာ နားပေးရမှာပဲ။ တာဝန်ယူနိုင်သူရှိရင် လွှဲ ပြောင်းပေးရမှာပဲ။ စားဝတ်နေရေးကတော့ နားလို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူများကိုလွှဲ ပြောင်းပေးလို့ရတဲ့ကိစ္စလဲ မဟုတ်ဘူး။ ပျက် အား ပြောင်းအားက ကိုယ့်မှာအမြဲရှိနေတာ ကိုး။ စားဝတ်နေရေးဆိုရင် ကျန်းမာရေး ကိစ္စလဲပါရောပေါ့။

ပျက်အားကြီးစိုးနေတဲ့ ခန္ဓာအပေါ် သတိ “ယူအား” လွတ်တိုင်း ကိလေသာ “ပူအား” လွှမ်းမိုးထားပါတယ်။ သူ့စိန်ခေါ်သံ

ပါဦး။ “ဟဲ့-ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာဟာ အပျက်တုံးကြီးဆို တာ ငါနားလည်ပြီးသားပါ။ ပျက်တာ ပြောင်း တာက သင့်အလုပ်၊ ခန္ဓာအနှစ်ဆွဲထုတ်ယူ ဖို့က ငါ့အလုပ်၊ သင်ဆိုးပေမယ့် ငါက အကောင်း ရအောင်ယူမယ်။ အပျက်အပြောင်းတွေ သတိ ဉာဏ်နှင့်ပေါင်းမိရင် အကောင်းတွေပေါ်လာ ရမယ်။ ဒီအပျက်အပြောင်းတွေကို အနိုင်ယူ ဖို့ပဲ တရားပေါ်လာရတာ” တဲ့။

စက္ကန့်မိနစ်မလပ် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတာက အပျက်ကလေး၊ တစ်ဘဝ ကန့်သတ်ချိန်စေ့လို့ သေဆုံးရတာ က အပျက်ကြီး။ အပျက်ကလေးနှင့်အပျက်

က “သင်တို့ဘာရှာရှာ ဘာစုစု၊ ဘာရှိရှိ၊ အရှိအားလုံး ငါကလွှမ်းမိုးထားပြီး သင်တို့ စိတ် နှလုံးကို အမြဲပူလောင်အောင် ရှို့မြှိုက်နေမှာပဲ၊ မရှိလဲပူရမယ်၊ ရှိလဲပူရမယ်၊ အရှိတွေကုန် သွားရင်လဲပူရမယ်၊ သင်တို့ အမြဲ အပူသည် တွေချည်း ဖြစ်နေစေရမယ်” တဲ့။ ဒီ“ပူအား” က တကယ်ပူလောင်ပြီဆိုရင် နေပူရှိန် မီးပူ ရှိန်ထက် ပြင်းထန်လှပါတယ်။ လောကထဲမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မကျေနပ်လို့ သတ်သေကြတာ တွေ၊ အချင်းချင်းချစ်ခင်နေရာက အချစ်ပြယ် ပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတာတွေ၊ ချစ်စရာသွေး သားအရင်းကိုတောင် ညှင်းဆဲသတ်ဖြတ်မိ

ကြီးကို ပြောလိုက်ရင် အိုတာ နာတာတွေလဲ ပါရောပေါ့။ အိုတာနာတာလဲ ပျက်တာပဲကိုး။ ပင်ကိုယ်နုပျိုတဲ့အရွယ်အတိုင်း ထားလို့မရ တော့လို့အရွယ်ပျက်တာက အိုတာ၊ ကျန်းမာ တဲ့ပုံစံအတိုင်း မနေနိုင်တော့လို့ ကျန်းမာရေး ပျက်စီးတာက နာတာ။

သတိဉာဏ် “ယူအား” က ခန္ဓာ “ပျက်အား” ထဲက လက်ဦးအောင် တရားစွမ်း အားဆွဲယူပေးပါတယ်။ ရေစီးအလွန်မြန်တဲ့ မြစ်ထဲချောင်းထဲမှာ အိုးတွေပုံးတွေနဲ့ ရေခပ် တဲ့အခါ ရေအကုန်လုံးရအောင် မခပ်ယူနိုင် ပေမယ့် ခပ်ယူနိုင်သလောက်တော့ရမှာပါပဲ။

အပျက်အပြောင်းတွေ အလွန်မြန်လှတဲ့ခန္ဓာထဲမှာလဲ သတိဉာဏ်အရှိန် အားမကောင်းသေးခင် လွတ်ထွက်သွားတာတွေများနေလို့ စွမ်းအားအရ နည်းနေတတ်ပေမယ့် သတိဉာဏ်“ယူအား”အရှိန်ကောင်းလာသလောက် တစ်စ တစ်စ အရများလာပါတယ်။

မြင့်ရာက ကျကွဲတဲ့မှန်ပြားကြီးဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖရိုဖရဲကွဲပျက်သွားတတ်ပေမယ့် မှန်ဖြတ်စက်နဲ့ စနစ်တကျထိန်းသိမ်းဖြတ်လိုက်ရင် မှန်ကွဲတွေဟာ လိုသလိုပုံစံမျိုးစုံနဲ့ လှလှပပ ပေါ်ထွက်လာကြတယ်။ အစီအစဉ်နဲ့ကွဲ

လောကမှာ ပန်ကာတို့ လေအေးစက်တို့ ရေအေးစက်တို့ ရေခဲသေတ္တာတို့ဟာ အလွန်ပူတဲ့လျှပ်စစ်မီးအပူရှိန်ကို အမှီပြုအားယူပြီး အအေးခါတ်ပေးနေကြတာတွေပါ။ ခလုတ်တော့ဖွင့်ပေးရတယ်ပေါ့။ ခလုတ်မဖွင့်ပဲထားရင်တော့ အပူကြောင့် အေးနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ပုထုဇဉ်တွေမှာ နေ့တိုင်း ကိလေသာမီး လာနေပါတယ်။ မီးကို တမင်မောင်နေစရာမလိုပါဘူး။ မီးလာတဲ့အခါ သတိဉာဏ်ခလုတ်ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် သမာဓိ ဝိပဿနာ ဘာဝနာအအေးခါတ်တွေ မကြာခင် ပေါ်လာကြပါတယ်။ “ယူအား”က “ပူအား”ကို အနိုင်

တာဆိုတော့ ကွဲပေမယ့်အသုံးဝင်တယ်။ စက္ကူတွေ အဝတ်တွေဟာ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့ ရုတ်တရက်ထိခိုက်သွားရင် သုံးမရအောင် ပရမ်းပတာစုတ်ပြဲသွားတတ်ပေမယ့် ဖြတ်စက်နဲ့ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းဖြတ်လိုက်ရင် လိုသလို သုံးလို့ဖြစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ လှလှပပတွေ ပေါ်ထွက်လာကြတယ်။

ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေဟာလဲ သတိဉာဏ်အထိန်းမပါရင် ဘာမှအသုံးမကျအောင် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာနဲ့ ပရမ်းပတာပြိုကွဲပျက်စီးသွားကြပေမယ့် သတိဉာဏ်နဲ့ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းရှုမှတ်နေရင် လှပတဲ့တရားတွေ

ယူနိုင်ပြန်တော့လဲ အပူကြောင့် စွမ်းအားအမြတ်ပဲ ရလိုက်ပါတယ်။ အပူရှိမှ အအေးရှိပါတယ်။ ပူလာရင် “ယူအား” သတိဉာဏ်ခလုတ်နိပ်ဖွင့်ပြီး အအေးခါတ်ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ထားဖို့ အထူးလိုအပ်မှာဖြစ်ပါတယ်။

လောက နေပူကြီးထဲသွားတဲ့အခါ ထီးဆောင်း ဖိနပ်စီးသွားရင် အပူသက်သာခွင့်ရသလို အတွင်းရောအပြင်ပါ အပူအလွန်ပေါလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာလဲ သတိဉာဏ် “ယူအား” ထီးဆောင်း ဖိနပ်စီးသွားရင် နေပျော်ပါတယ်။ အပူသက်သာ ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။ မီးဖိုထဲမှာ

ကျန်နေခဲ့တာဆိုတော့ အပျက်တိုင်း ကျက်သရေရှိပါတယ်။ တားမရလို့ ပျက်သွားကြပေမယ့် ပျက်တိုင်းပျက်တိုင်း လှပတဲ့သီလတွေ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ထည်ဝါခန့်ညားလှတဲ့သမာဓိ၊ ဝိပဿနာ၊ ဘာဝနာစွမ်းအားတွေ ကျန်နေခဲ့ကြပါတယ်။ “ယူအား”က “ပျက်အား”ကို အနိုင်ယူနိုင်တော့လဲ အပျက်တွေလှပထည်ဝါ ကျက်သရေရှိကြပါတယ်။ ထမင်းဆာလို စားတာက “ပျက်အား”က လူကိုအနိုင်ယူလိုက်တာ။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ဝိပဿနာဖြည့်ကျင့်ရင်း စားတာက “ယူအား”က “ပျက်အား”ကိုအနိုင်ယူတာ။ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ကျန်းမာ

ထမင်းဟင်းချက်တဲ့အခါ ပွက်ပွက်ဆူဆူနေတဲ့ ထမင်းအိုး၊ ဟင်းအိုးကို လက်နှီးအဝတ်လက်ခုအဝတ် ထူထူခြားပြီးကိုင်ရင် မပူရုံမျှမက အကျိုးတောင်ကြီးမားလှပါတယ်။ လူ့အပူတွေလဲ သတိဉာဏ်အဝတ်ထူထူနဲ့ ကိုင်တတ်ရင်မလောင်ပါဘူး။ ကောင်းကျိုးစွမ်းအားတောင် အများကြီးရနိုင်ပါသေးတယ်။ ငရဲမီးပူကြားထဲ တရားစွမ်းအားဝင်ရောက်ဖို့ ခက်ခဲပေမယ့် လူ့အပူတွေငြိမ်းဖို့လောက်တော့ တရားကအသာလေးပါ။ တရားအားလုံး သတိဉာဏ်နဲ့ ချုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။

ရေးတွေလဲ ဒီတိုင်းပါပဲ။ လှတာတွေပဲ ကျန်နေခဲ့ပါတယ်။

“ယူအား”က “ပူအား”ကိုလဲ အားပြိုင်စိန်ခေါ်တယ်။ “ဟဲ့-ကိလေသာအပူ အရှုပ်အညစ်တွေ ကိလေသာခပ်သိမ်းကို ဝါသနာပါမကျန်ရအောင် အစပြတ် အမြစ်ပြတ် ငြိမ်းသတ်တော်မူပြီးတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမလမ်းကြောင်းပေါ်သွားနေတဲ့ ငါတို့က သင်တို့လောက်ပူတဲ့အပူလောက်တော့ ကြောက်ပမလားဟယ်၊ ဒီအပူတွေငြိမ်းအောင် လုပ်ဖို့ပဲ တရားပေါ်လာတာ၊ အပူမရှိရင် တရားဘာလုပ်တော့မလဲ”တဲ့။

- ၄။ လူ့အား
- (၁)ပစ္စည်း တရား၊ ၂-ပါးလုံးပင်၊ မရလျှင်၊ မမြင်ကန်းနေကြ။
 - ☸ အရှိမနိုင်၊ စိတ်မခိုင်၊ ယိမ်းယိုင်ရမ်းကားကြ။
 - (၂)ပစ္စည်းကိုသာ၊ ရအောင်ရှာ၍၊ ကင်းကွာတရား၊ ထိုလူများ၊ စွမ်းအားမစုံကြ။

- 🌀 **အရှိကနိုင်၊ အသိယိုင်၊**
ငေးမိုင်ထမ်းထားရ။
- (၃) **ပစ္စည်း တရား၊ ၂-ပါးလုံးပင်၊**
ရနိုင်လျှင် အမြင်ပြည့်စုံကြ။
- 🌀 **အရှိကိုနိုင်၊ အသိပိုင်၊**
ကြံ့ခိုင်စွမ်းအားရ။
- 🌀 **အရမ်း-အထမ်း၊ အစွမ်း ၃-ဖြာ၊**
လောကမှာ၊ မှန်စွာရှိနေကြ။
- 🌀 **လူ၏စွမ်းအား၊ မြတ်တရား၊**
စိတ်ထားတတ်မှ ရနိုင်ကြ။
- 🌀 **ပျက်အား-ပူအား၊ ဤ ၂-ပါး၊**
ယူအားနိုင်မှ လူအားရ။

ပစ္စည်းရအောင် ရှာနိုင်တဲ့ပညာသာ ရှိပြီး ကောင်းမှုရအောင်ယူတတ်တဲ့ပညာ မရှိရင် တစ်ဖက်မြင်လို့ခေါ်တယ်။ တစ်ဖက် မြင်ရုံနဲ့တော့ မစွမ်းသေးဘူး။ ရိသမျှ ထမ်းထား ရုံပဲ။ တရားအသိမပါရင် ဘာလုပ်လုပ် အလုပ် စာရင်းမဝင်သေးဘူး။ အလုပ်မရသေးဘူး။ အထုပ်ပဲရနေဦးမယ်။ အရှိက အသိကိုနိုင် ထားတော့ အရှိအောက် ပြားပြားဝပ်ထမ်းနေ ရမယ်။ အထမ်းသမားရဲ့ စားဝတ်နေရေးကိစ္စ အားလုံး ကုန်ရင်ကျသွားတဲ့ “ကုန်ကျ” ချည်း ပဲဖြစ်သွားတယ်။ ကုန်ရင် ကုသိုလ်ရတဲ့ “ကုန်ရ” မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ စိတ်မော

“လူအား” ဆိုတဲ့ စကားကိုယူပြီး “လူအားတွေ ကုသိုလ်လုပ်နိုင်ကြတယ်။ မအားသူတွေ ကုသိုလ်မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ တရား ဆိုတာ လူအားတွေရဲ့အလုပ်၊ မအားသူတွေ ရဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး” လို့ အပေါ်ယံပြောကြည့် ရင် နားထဲကြားရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမှာ ပဲ။ ဉာဏ်နဲ့နိဗ္ဗာန်ယူမှ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လာမှာပါ။ “လူအား” ဆိုတာ လူ့ရဲ့စွမ်းအားကိုပြောတာပါ။ ဘယ်နေရာမဆို ဘယ်အလုပ်မဆို ကုသိုလ် ရအောင်ယူနိုင်တဲ့အသိဉာဏ်ရှိမှ “လူ့စွမ်းအား” ပါ။ ကုသိုလ်ရအောင်သိတဲ့အသိကမှ လူ့အသိ အစစ်ပါ။ ကုသိုလ်ရတယ်ဆိုမှ လူ့အရအစစ်၊

ရတာပေါ့။ စားဝတ်နေရေးကိုပဲ ထမ်းခ လုပ် နေရလို့ အထုပ်နဲ့မတန်အောင် ရှုံးတာပေါ့။ သူလဲကုသိုလ်လုပ်ဖို့ မအားပါဘူး။ ကုသိုလ်ကို နည်းမှန်လမ်းမှန်ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ ပညာအား မှ မရှိပဲကိုး။
ပညာ ၂-မျိုးလုံးရှိရင် ၂-ဖက်မြင် လို့ခေါ်တယ်။ ၂-ဖက်မြင်ရင် စွမ်းပြီပေါ့။ အရှိ ကိုတကယ်နိုင်မှ ပညာအစစ်ပါ။ လောက ပညာလောက်နဲ့ အရှိကိုမနိုင်သေးပါဘူး။ လောက ကပေးတဲ့အထုပ်ကို ထမ်းရုံပဲတတ် နိုင်ပါသေးတယ်။ တရားပညာပါ ရှိထားမှ တရားပညာရှိတော့လဲ သတိဉာဏ်အမြဲကိုင်

ကုသိုလ်များများရှိတယ်ဆိုမှ လူ့အရှိအစစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ဆိုတဲ့တရားဟာ လူ မလိုချင်တဲ့ အဆိုးမှန်သမျှကိုလဲနိုင်တယ်။ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တယ်။ လူလိုချင်တဲ့ အကောင်း မှန်သမျှ ပိုင်ဖို့လဲတာဝန်ယူတယ်။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ရှိတယ်ဆိုမှ “လူအား” အစစ်ပါ။
လူ ၃-မျိုးရှိပါတယ်။ အကန်း၊ တစ် ဖက်မြင်၊ ၂-ဖက်မြင် ဒါမှမဟုတ် အရမ်း၊ အထမ်း၊ အစွမ်း၊ လို့ ၃-မျိုးပါ။ စီးပွားဥစ္စာကို တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ရအောင်ရှာနိုင်တဲ့ပညာ၊ ကုသိုလ်ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ပညာ ၂-မျိုးလုံး မရှိရင် ၂-ဖက်ကန်းတဲ့အကန်းလို့ခေါ်တယ်။

ထားမှ ကိုယ့်အရှိတွေကို တကယ်နိုင်တာပါ။ အစွမ်းသမားရဲ့ စားဝတ်နေရေးကိစ္စအားလုံး ကုန်သွားရင် ကုသိုလ်ပြန်ရတဲ့ “ကုန်ရ” ချည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကုန်ရင်ကျသွားတဲ့ “ကုန်ကျ” မရှိတော့ဘူး။ လုပ်ခကုသိုလ်ရတော့ အမော ပြေရ စိတ်အေးချမ်းရတယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကို အာမခံတာဝန်ယူတဲ့ စွမ်းအားပါဝင်မှ အလုပ် အစစ်ပါ။ သတိရှိရင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။
တရားအသိဉာဏ်ရှိရင် လူအားတွေ ပါ။ လူအားရှိတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဉာဏ်အား ရှိသူမှ ကုသိုလ်အစစ်လုပ်တတ်ပါတယ်။ တရားဟာ လူအားတွေရဲ့အလုပ်လို့ဆိုတာလဲ

ကန်းရင် ရမ်းရတော့မှာပေါ့။ ပကတိမျက်စိ ၂-ဖက်ကန်းသူဟာ တွဲပေးသူမရှိပဲ သွားရရင် ဟိုရမ်းဒီရမ်း ရမ်းသွားရသလို၊ ရမ်းသွားပေမယ့် လိုရာမရောက်ပဲ ဒုက္ခသာရောက်တတ်သလို ပညာမျက်စိစုံကန်းသူဟာလဲ အရှိမနိုင် စိတ် မခိုင်ပဲ ယိမ်းယိုင်ရမ်းကားတတ်ပါတယ်။ သတ်ဖို့ ခိုးဖို့ လိမ်ဖို့ မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ ဘာမှ ဝန်မလေးတော့ဘူး။ မလောက်ရင်ထင်တာ လုပ်တော့မှာပေါ့။ ခုရော နောင်ပါ အကြီး အကျယ်ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာ သေချာပေါက် ပါ။ သူလဲကုသိုလ်လုပ်ဖို့ မအားပါဘူး။ အားမရှိ ဘူးလို့ဆိုလိုပါတယ်။

တရားကို ဉာဏ်အားရှိသူတွေသာ လုပ်နိုင် တယ်လို့ပြောလိုတာပါ။ ရတနာ ၃-ပါး ရေခံ မြေခံအလွန်ကောင်းတဲ့ ထေရဝါဒသာသနာ ရှိတဲ့မြေပေါ်မှာ လူဖြစ်ခွင့်ရသူတို့ရဲ့ ခန္ဓာဟာ ကုသိုလ်လိုသလောက် ထုတ်ယူလို့ရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ဘဏ်တိုက်ပါ။ ဘုရားဂုဏ်အာရုံပြု ပူဇော်ကြတာတွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကြတာတွေ၊ ရတနာ ၃-ပါးပူဇော်ကြတာတွေ၊ ရတနာ ၃- ပါးထံက ဓါတ်ကောင်းကူးယူကြတာတွေ၊ တရားနာယူမှတ်သား ဖတ်ရှုလေ့လာကြတာ တွေက ဘဏ်သွင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ ကောင်းမှု ကြိုးစားပြုလုပ်ကြတာတွေက ဘဏ်ထုတ်

တဲ့အလုပ်ပါ။ ထုတ်တော့ အတိုးနဲ့ချည်းပဲ။
ဘယ်ကုသိုလ်ပဲလုပ်လုပ် ကုသိုလ်
ကို ကိုယ့်ခန္ဓာထဲက နှိုက်ထုတ်ယူရတာပါ။
အလှူလုပ်တဲ့အခါ ဝတ္ထုဒါနကို အပြင်ဖက်
မှာ ရှာဖွေစုဆောင်းရပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့
စေတနာဒါနကိုတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲကပဲထုတ်
ယူရပါတယ်။ စေတနာဒါနကို အပြင်မှာသွား
ရှာလို့မရပါဘူး။ စေတနာဒါနနှင့် ဝတ္ထုဒါန
ပေါင်းမိမှ ဒါနကောင်းမှုဖြစ်နိုင်တာပါ။ သီလ၊
သမာဓိစွမ်းအားတွေကိုလဲ ကိုယ့်ခန္ဓာထဲကပဲ
ထုတ်ယူရပါတယ်။ ဝိပဿနာကိုလဲ ကိုယ့်
ခန္ဓာထဲက ထုတ်ယူမှ ရနိုင်ပါတယ်။ အပြင်မှာ

အလုပ်နဲ့တိုင်းတာကြတယ်။ ကောင်းမှုတရား
အလုပ်များများပြုနိုင်မှ ငြိမ်းအေးချမ်းသာ
တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြတယ်။ ဒါကအမြင်နဲ့
ပြောတဲ့ အမှန်စကားပါ။ အထုပ်တွေမရှိတော့
ရင်တောင် အလုပ်ကျန်နေသေးရင် ငြိမ်းချမ်း
နေတာပါပဲ။ အထုပ်ရှိရှိ-မရှိရှိ အမြဲငြိမ်းချမ်း
အောင် အလုပ်အမြဲရှိဖို့လိုမယ်။ သတိရှိရင်
အမြဲအလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ သတိရှိရင် ဉာဏ်ပေါ်
တာဖြစ်လို့ “လူအား” ဖြစ်လာပါပြီ။ ဘယ်အာရုံ
ဘယ်နေရာမဆို ကုသိုလ်တန်းစီကောက်ယူ
သွားရုံပါပဲ။

ရှိနေတဲ့ သက်မဲ့ သက်ရှိ ခန္ဓာအားလုံး ဘယ်
အချိန်မှမရပ်ပဲ အမြဲပြောင်းလဲနေကြပါတယ်။
ဒါတွေက အနိစ္စတွေပါ။ ဝိပဿနာမဟုတ်
သေးပါဘူး။ အနိစ္စလို့ရှုမှတ်တတ်တဲ့ အနိစ္စာ
နုပဿနာဉာဏ်ဖြစ်လာမှ ဝိပဿနာဖြစ်တာ
ပါ။ အဲဒီဉာဏ်ကို ကိုယ့်ခန္ဓာထဲကထုတ်ယူရ
ပါတယ်။ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတွေလဲ
အဆက်မပြတ်ပြောင်းလဲနေကြတာပါပဲ။ ဒါ
တွေလဲ ကိုယ့်ဉာဏ်နှင့်ပေါင်းဆုံမိမှ ဝိပဿနာ
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
သာသနခန္ဓဗေဒ၊ သာသနဘူမိဗေဒ
ကျွမ်းကျင်ကြတဲ့ တရားအသိပညာရှင်တွေ

- ၅။ လူဇီအား
- ☛ သတိမပါ၊ အလုပ်မှာ၊ ကင်းကွာတတ်လေသည်။
 - ☛ အလုပ်ကင်းက၊ ပူလောင်ရ၊ လုပ်ခရုံး၍ ဆင်းရဲသည်။
 - ☛ သတိရှေ့ထား၊ အလုပ်များ၊ ထူးခြားမြင့်တက်သည်။

ဟာ ကိုယ့်ခန္ဓာမြေကြီးထဲက သီလ-သမာဓိ-
ဝိပဿနာအဖိုးတန်စွမ်းအားတွေ ပေါ်ထွက်
လာအောင် စွန့်စွန့်စားစား မရမနေတူးဖော်
ထုတ်ယူနေကြပါတယ်။ ကိုယ့်ခန္ဓာနေ့စဉ်
ပြုပြင်နေတာဟာ အသုံးချဖို့ အဖိုးတန်တရား
ဖော်ထုတ်ဖို့သာဖြစ်ပါတယ်။ မကျန်းမမာဖြစ်
လာရင်တောင် အနာထဲက ဝိပဿနာအခြေခံ
အသိပေါ်လာအောင် ဖော်ထုတ်ယူလိုက်ပါသေး
တယ်။ သာသနဘောဂဗေဒ ကျွမ်းကျင်ပြန်
တော့ ကိုယ်ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်း
တွေထဲက ဒါန-သီလ-သမာဓိ-ဝိပဿနာ
စွမ်းအားတွေပေါ်ထွက်လာအောင် ကိုယ့်ဉာဏ်

- ☛ အလုပ်ရှိက၊ အေးချမ်းရ၊ လုပ်ခတိုး၍ ချမ်းသာသည်။
- ☛ သတိတရား၊ အစဉ်ထား၊ လုပ်အားတိုးတက်သည်။
- ☛ သဒ္ဓါလွန်ကဲ၊ ပညာနဲ့(နည်း)၊ တစ်လွဲယုံတတ်သည်။
- ☛ ပညာလွန်ကဲ၊ သဒ္ဓါနဲ့(နည်း)၊ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သည်။
- ☛ သတိတရား၊ ဤ ၂-ပါး၊ စွမ်းအားညှိပေးသည်။
- ☛ လုံ့လလွန်ကဲ၊ အငြိမ်နဲ့(နည်း)၊ မစွဲပြန်လွင့်သည်။

နဲ့ပေါင်းပြီး ကြိုးကြိုးစားစား တူးဖော်ထုတ်ယူ
နေကြတယ်။ ဘယ်ပစ္စည်းမှ အလကားအဖြစ်
မခံဘူး။ အမှိုက်ပုံးထဲ အမှိုက်အဖြစ် ပစ်လိုက်
ရင်တောင်မှ ပစ္စည်းရဲ့ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်
တတ်တဲ့သဘောကို ဉာဏ်သွင်းကြည့်ရှုသုံး
သပ်ပြီး ဝိပဿနာအခြေခံအသိပေါ်အောင် ဖော်
ထုတ်ယူနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါ “လူအား” ပေါ့။
အထမ်းသမားတွေက လူချမ်းသာကို
အထုပ်နဲ့တိုင်းတာကြတယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်
ဆံထုပ်၊ ပစ္စည်းထုပ် များများပြုနိုင်မှ ချမ်းသာ
တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အထင်နဲ့ပြောတာ
ပါ။ အစွမ်းသမားတွေကတော့ လူချမ်းသာကို

- ☛ အငြိမ်လွန်ကဲ၊ လုံ့လနဲ့(နည်း)၊ ဖင်နွဲ့ပျင်းရိသည်။
- ☛ သတိတရား၊ ဤ ၂-ပါး၊ စွမ်းအားညှိပေးသည်။
- ☛ စွမ်းအားညီမှ၊ ကောင်းကျိုးရ၊ မှုချလုပ်အား တိုးတက်သည်။
၄၅-ဝါသာသနာရဲ့ ကျင့်စဉ်အချုပ်ကို ပြတဲ့ “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” စကားက လူကို အလုပ်ပေးတာပါ။ သတိမရှိရင် လူ အလုပ်ပြုတ်သွားတယ်။ တစ်လှုပ်လှုပ် မနေ မနားလုပ်နေပေမယ့် တရားဝင်အလုပ်မဟုတ် တော့ဘူး။ တရားမပါဝင်တော့ဘူးလို့ပြောတာ။

အထုပ်နှင့်အလုပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဖြေလိုက် ဖွင့်လိုက်ရင် ကုန်သွားမယ့်အထုပ်၊ မွန်းကျပ်နေအောင် ထမ်းထားရမယ့်အထုပ်၊ အချိန်စေ့တော့ ပြန်အပ်ရမယ့်အထုပ်၊ ပြီးတော့ ဘာမှမသေချာမရေရာတဲ့အလုပ်၊ ဘာမှအားကိုးလို့မရတဲ့အလုပ်၊ အချိန်မရွေး ပြောင်းရွှေ့သွားနိုင်လို့ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေနိုင်တဲ့အလုပ်တွေနဲ့ပဲ နေရတော့မယ်။ အထုပ်ကလဲမခိုင်မြဲ၊ အလုပ်ကလဲမတည်ငြိမ်တော့ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲနေရမှာပဲ။

လောက တစ်ချို့အလုပ်သမားတွေ အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် အလုပ်ပြုတ်သွား

အောင်တူးရမယ်။ မတူးနိုင်ရင် ပိသွားမယ်။ ဘုရားလက်ထက်က တောဒေယျသူဌေးကြီးမှာ ငွေဒဂါးသန်း(၈၇၀)ကြွယ်ဝတယ်။ အထုပ်တွေအများကြီးပဲ။ အထုပ်ကိုနိုင်တဲ့ဉာဏ်မရှိတော့ အလုပ်နဲ့ချမ်းသာအောင် မဖန်တီးနိုင်လို့ ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သူ့အိမ်ထဲ ခွေးကြီးဖြစ်သွားရတာတယ်။ လူချမ်းသာမဖြစ်ရတော့ပဲ သန်း(၈၇၀)တန် ဒုက္ခသည်ကြီးဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ ဉာဏ်မရှိလို့ အထုပ်ပိသွားတယ်။ အလုပ်မပါရင် ဒါမျိုးပဲဖြစ်ရမှာပါ။

ဘုရားလက်ထက်ကပဲ ဗာရာဏသီမှာ ကိုကြွယ်ပေါနှင့်မကြွယ်ဌေးဆိုတဲ့ သူဌေး

တဲ့အခါ အလုပ်ပြုတ်ရင် လုပ်ခခံစားခွင့်တွေ ပါပြုတ်သွားတာဆိုတော့ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ စိတ်သောကရောက်ရတတ်တယ်။ သတိကင်းလွတ်သူဟာလဲ သတိကင်းလွတ်တဲ့အပြစ်ကြောင့်ပဲ ကိုယ်ပိုင်တရားအလုပ် ပြုတ်သွားတတ်တယ်။ တရားအလုပ်ပြုတ်ရင် စွမ်းအားလုပ်ခပါပြုတ်သွားတော့ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုတွေပါ ပြုတ်ထွက်သွားတာပါ။ အရှိအောက်မှာ ပြားပြားဝပ် မွန်းကျပ်ပူလောင်နေရမှာပဲ။ အလုပ်ပြုတ်ရင် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။

လောကက လူ့ချမ်းသာစွမ်းအားကို

ဇနီးမောင်နှံရှိတယ်။ ၂-ဖက်မိဘအမွေ ငွေဒဂါးသန်း(၁၆၀၀) ရထားတယ်။ အခြားပစ္စည်းတွေလဲ အများကြီးပဲ။ အထုပ်တွေက အများကြီး၊ ဉာဏ်မရှိတော့ အထုပ်ကိုအလုပ်နဲ့ချမ်းသာအောင်မဖန်တီးနိုင်လို့ နောက်ဆုံးအထုပ်တွေ အားလုံးကုန်သွားတယ်။ သူများအလိမ်ခံရတာရော ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဆင်မခြင်ဖြုန်းပစ်မိတာရောပေါ့။ ဉာဏ်မဲ့လို့ အလုပ်ပြုတ်ပြီး အထုပ်တွေကုန်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး ၂ -ယောက်လုံး ခွက်စုတ်ကိုင်တောင်းစားရတဲ့ သူတောင်းစားတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ကုန်းကောက်စရာမကျန်အောင် ဆင်း

အထုပ်နဲ့တိုင်းတာ သတ်မှတ်ပြတတ်ပေမယ့် တရားကတော့ အလုပ်နဲ့ပဲ ချမ်းသာကိုသတ်မှတ်ပြတယ်။ တရားအလုပ်ကိုသာ အလုပ်လို့ပြောတာပါ။ သတိအားကောင်းမှ တရားအလုပ်ပေါ်လွင်တာပါ။ ဘာလုပ်လုပ် သတိအားကောင်းရင် တရားအလုပ်ချည်းပါပဲ။ ပင်လယ်ရေငုပ်တော့ အပေါ်ယံ ၁၀-ပေ၊ ၉-ပေ လောက်ငုပ်နေရင် ပင်ပန်းရုံကလွဲလို့ ဘာမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေငုပ်ကိရိယာနဲ့ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ထိ ရေနက်ပိုင်းရောက်အောင် ငုပ်နိုင်မှ ပင်လယ်မှာရှိတဲ့ ရတနာတွေရနိုင်မယ်။ ခန္ဓာပင်လယ်ထဲမှာလဲ ဉာဏ်နဲ့ငုပ်ယူနိုင်မှ

တရားစွမ်းအားရမယ်။ ကျောက်တူးသူဟာ အပေါ်ယံ ၄-၅ပေလောက်တူးနေရုံနဲ့ ကျောက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဝါး ၂-ပြန် ၃-ပြန်နက်တဲ့ နေရာထိကြိုးစားတူးမှ ကျောက်ရနိုင်မယ်။ ခန္ဓာမြေမှာ ဉာဏ်နဲ့နက်အောင် နှိုက်တူးနိုင်မှ တရားစွမ်းအားကျောက်ရမယ်။ စားဝတ်နေရေးအလုပ်တွေဟာ သတိဉာဏ်ပါမှ “လုပ်အား” နဲ့ ထိနိုင်ကြမယ်။

အထုပ်လောက်နဲ့ ချမ်းသာစွမ်းအားမဖော်နိုင်သေးဘူး။ အထုပ်ကိုနိုင်တဲ့ဉာဏ်ပေါ်လာမှ အထုပ်က ချမ်းသာစွမ်းအားကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မယ်။ အထုပ်ကို ဉာဏ်နဲ့နက်

ရဲ မွဲတေသွားတယ်။ “လုပ်အား” မရှိလို့ အထုပ်ပိသွားတယ်။ ထိပ်တန်းသူဌေးတွေ အဆင့်မြင့်လူချမ်းသာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရတော့ပဲ အောက်တန်းအကျဆုံး လူဆင်းရဲတွေဖြစ်ကုန်တယ်။ ကိုယ်ညွှန်လို့ ခံရတာပဲ။ ဉာဏ်မဲ့သူအတွက် ရှိဒုက္ခက မရှိဒုက္ခထက် ပိုအခံရခက်တတ်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဘုရားလက်ထက်ကပဲ ဒေါ်ကြွယ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကတော် ၁-ဦး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သားသမီး ၁၄-ယောက်ရှိတယ်။ ပစ္စည်းကလဲ အလွန်ပေါ့ပေါ့။ တရားတော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားလှဘူး။ တစ်စတစ်စ အိုမင်း

လာတယ်။ တတိယအရွယ်ရောက်လာပြီ။ ခင်ပွန်းသူဌေးကြီးက အသက်ကြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်တော့ ဒေါ်ကြွယ်နေစရာမရှိအောင် စိတ်နှလုံးတွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်လိုက်တာ။ ထောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတယ်။ အရေးထဲ သားသမီး ၁၄-ယောက်က မြွေပူရာကင်းမှောင့်ဆိုတာလို ဝိုင်းပြီး အပူကပ်ကြပြန်တယ်။ အမွေခွဲပေးဖို့ အတင်းပူဆာကြတော့တာပေါ့။ ဒေါ်ကြွယ်က သားသမီးအားကိုးနဲ့ ကိုယ့်ဝေစုတောင်မချန်တော့ပဲ ရှိသမျှပစ္စည်းအကုန်ခွဲပေးလိုက်တယ်။ သားသမီး ၁၄-ယောက်

အိမ်မှာ တစ်လှည့်စီသွားနေမယ်ပေါ့။

ဒေါ်ကြွယ်ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာ တော့ဘူး။ “လုပ်အား” တရားကလဲမရှိ၊ ပစ္စည်း လက်မဲ့လဲဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အရမ်းမျက်နှာ ငယ်ရပြီ။ သားသမီးတွေအိမ် တစ်လှည့်စီသွား နေတော့ မျက်နှာမရတော့ဘူး။ သားသမီး အရင်းတွေကတောင် ပြောင်လှောင်ပြက်ရယ် ပြုလာကြတယ်။ အိမ်မှာမနေနိုင်အောင် တိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ပြောလာ ကြတယ်။ သမက်တွေ ချွေးမတွေကပိုဆိုးပေါ့။ ဘယ်အိမ်မှ သွားချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ စိတ် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ပူလောင်အားငယ်

၄၅-ဝါသာသနာအချုပ်က သတိပဲ။ ပညာရှိရင် “လုပ်အား” ထုတ်ယူနည်းကိုသိ ပေမယ့် “လုပ်အား” ပြည့်ဖို့ကတော့ သတိမြဲ ရမှာပါ။ သတိက အချုပ်ကိုး။ သတိလွတ်ရင် အလုပ်ပြုတ်လို့ လုပ်ခရုံးပြီး ဆင်းရဲပူလောင် ရမယ်။ သတိမြဲမှ အလုပ်ရလို့ လုပ်ခတိုးပြီး ငြိမ်းအေးချမ်းသာရမယ်။ ရှေ့နားမှာပြောခဲ့တဲ့ “ပျက်အား” ကိုလက်ဦးပြီး “ပူအား” ကို လွှမ်းမိုး အနိုင်ယူနိုင်မှ “လုပ်အား” တွေ တိကျပြည့်ဝ နိုင်မှာပါ။ သတိမြဲရမယ်လို့ပဲ ပြောတာပါ။

ရှေးက ကန္ဓရသာလကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အသိ

လာတယ်။ “ငါမွေးတဲ့မျောက်တွေ ငါ့ကို ပြန် ခြောက်ကုန်ပြီဟဲ့” လို့ သားသမီးတွေအပေါ် ရွံမုန်းစက်ဆုပ်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ လုံးဝမမြင်ချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ “လုပ်အား” နည်းသူတွေဟာ “မြုပ်အား” များလွန်းလို့ အရေးကြုံရင် ကယ်သူ ဆယ်သူမရှိတော့ဘူး။ ရေနစ်သူကို ဝါးကူနှစ်သလို တွန်းချ ထိုးချ မြှုပ်ချသူတွေသာ ရှိနေတတ်တယ်။ “လုပ်အား” နည်းသလောက် “ပူအား” လဲ များတာပဲ။

အလုပ်မပါပဲ အထုပ်နဲ့ချမ်းသာလုပ် လာတဲ့ဒေါ်ကြွယ်တစ်ယောက် အထုပ်တွေ ပြောင်ခါသွားပြီ။ တရားကလွဲလို့ ဘာမှအား

အကျင့် ၂-ဖက်လုံးပြည့်စုံတယ်။ အနေအထိုင် လဲကောင်း၊ အကျင့်လည်းကောင်း၊ တရား ဟောလဲကောင်းတော့ ကြည်ညိုလေးစားအား ကိုးသူတွေအလွန်ပေါတယ်။ တိဿရှင်ဘုရင် ကြီးတောင် ဆရာတော်ကြီးကို ကြည်ညိုအား ကိုးလွန်းလို့ ဆရာတော်ကြီးထံ မကြာမကြာ ချဉ်းကပ်တယ်။ တရားနာယူမှတ်သားတယ်။ အဆုံးအမခံယူတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကျေးဇူး ကြောင့် တိဿမင်းကြီးမှာ အသိပညာတွေ ပွား၊ စိတ်နေစိတ်ထားတွေတတ်လို့ပေါ့။ လောကနှင့်အဆင်ပြေအောင် တရားနှင့်ညှိပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေတတ်လာတယ်။

ကိုးစရာမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ အပေါင်းအသင်း ကောင်းတွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ဒေါ်ကြွယ်ကျောင်း ရောက် တရားနာခွင့်ရလို့ စိတ်နှလုံးအေးချမ်း သွားတယ်။ တရားပဲအားကိုးစရာရှိတော့ တယ်လို့သိသွားတော့ သာသနာဝင်ဘိက္ခုနီ (ရဟန်းမ) ပြုလိုက်တယ်။ “မွန်းတိမ်းမှလှမ်း တဲ့စပါးဟာ နာနာမေ့ပေးမှ အချိန်မီခြောက် တော့မယ်” လို့ သတိကြီးစွာထားပြီး နေ့မနား ညမနား အစွမ်းကုန်ကြိုးစားအားထုတ်လိုက် တာ မကြာမီရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ တော်သေး တာပေါ့။

ဒေါ်ကြွယ်တစ်ယောက် “လုပ်အား”

ကန္ဓရသာလဆရာတော်ကြီး သက် တော်-၈၀၊ ဝါတော်-၆၀ ရောက်လာတော့ ဇရာ ဖိစီးထားတဲ့အပေါ်မှာ ဗျာဓိပါ ဝင်ရောက်လာ တယ်။ ဗျာဓိကတံခါးခေါက်ပြီး ခြိမ်းခြောက် လာတယ်။ “ကဲ ကိုယ်တော် ဒီလောက်နေရ ရင်တော်ပြီလေ၊ တမလွန်ဘဝ ကြွသွားပါ တော့” ဆိုတဲ့သဘောမျိုးပေါ့။ ခန္ဓာမှာ အလွန် ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ သေ လောက်အောင် ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှတဲ့ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရတဲ့ကြောင့် သတိတောင်လစ်သွား တယ်။ သတိလွတ်တော့ ပါးစပ်က ကယောင် ကတမ်းတွေလျှောက်ပြောပြီး အော်ဟစ်ညည်း

ကောင်းသွားလို့ အထုပ်တွေမရှိတော့ပေမယ့် ချမ်းသာအောင်နေတတ်သွားပါပြီ။ အထုပ် ကျသွားပေမယ့် အလုပ်ကချမ်းသာအပြည့်ပေး လိုက်ပြီပေါ့။ သားသမီးတွေကို ကျေးဇူးတင် လို့မဆုံးတော့ဘူး။ သူတို့ခွဲပေးလို့တရားနဲ့ တွေ့ရတာ၊ သူတို့ကပ်နေရင် တရားဝေးနေ မှာပဲ။ ဒေါ်ကြွယ်ဟာ “ပူညစ်” ဘဝကလွတ် ပြီး “လူစစ်” လှလှကြီးဖြစ်သွားပြီ။ “လုပ်အား” ရဲ့ကျေးဇူးပါ။ “လုပ်အား” ကောင်းတော့ အခါ နှောင်းပေမယ့် အလာကောင်းပါတယ်။ လုပ် နိုင်သလောက် လုပ်ခရိတ်တယ်ဆိုတာကို သက် သေပြသွားတယ်ပေါ့။

ညှုနေတယ်။ ပျက်အားနှင့်ပူအားက ဝိုင်းရိုက် လိုက်တာ ယူအားရှုံးသွားပြီပေါ့။ “ဟဲ့-လုပ်ကြ ပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ နာလိုက်တာ၊ နာလိုက် တာ၊ နာတာက လွန်လွန်း ဆိုးလွန်းတယ်” လို့ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကြည့်မကောင်း ကြား မကောင်းလောက်အောင် လူးလိုမ့်အော်ဟစ် နေတယ်။ တစ်ကျောင်းတိုက်လုံး ဆူညံနေ တာပဲ။ “လုပ်အား” လျော့သွားလို့ “ရိုက်အား” သာသွားတော့ ရုပ်နာရော စိတ်နာပါ ပြင်းထန် နေတယ်။ သတိဉာဏ် လက်မဦးပဲ ဝေဒနာ လက်ဦးသွားတော့ ပိုခံရတာပေါ့။
ဒီလိုအော်ဟစ်နေတုန်းမှာ ဆရာ

တော်ကြီးကို အလွန်ကြည်ညိုလေးစားလှတဲ့ တိဿမင်းကြီးဟာ ဆရာတော်ကြီးမဖူးရတာ ကြာလို့ နောက်လိုက်ပရိသတ်များစွာနဲ့ ကျောင်းရောက်လာတယ်။ ကျောင်းပေါက်ဝ ရောက်တော့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြီးကြား ရတာနဲ့ မေးတယ်။ “ဟဲ့မောင်မင်းတို့ ဒီအသံ က ဘာသံကြီးတဲ့တုန်း”

“ဘုရင်မင်းတရား အလွန်ကြည်ညိုလှတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့အသံပါတဲ့ဘုရား”

“ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ငယ်သံပါ အောင် အော်နေတာတဲ့တုန်း”

တပည့်ဦးပဉ္စင်းလေးက သတိပေး လိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီးမှာ သတိကောင်း ကောင်းပေါ်လာတယ်။ အသိတွေလဲ ရှင်းလာ တယ်။

“ကဲ မောင်ပဉ္စင်း၊ အပြင်ခဏထွက် ပေးစမ်း၊ ခဏလေးအခွင့်ပေးကြစမ်း” ဆိုပြီး ခန္ဓာမှာ အဆက်မပြတ် သတိဉာဏ်ချထား လိုက်တယ်။ တရားလုပ်အားပြည့်အောင်လုပ် ဖို့ စိတ်အားတင်းလိုက်တယ်။

“သူများတွေငြိမ်းအေးအောင် ငါတရား ဟောတတ်တယ်၊ ငါ့အလှည့်ကျတော့ အော် နေတယ်၊ ဒါ လုံးဝ သဘာဝမကျဘူး၊ ကဲ---

“မှန်လှပါ ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ခံရလို့ ရောဂါဝေဒနာက အနိုင်ယူ ထားတော့ ရောဂါဝေဒနာဒဏ် သည်းမခံနိုင်တဲ့ ကြောင့် အော်ဟစ်နေတာပါတဲ့ဘုရား”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီမှာ မကြာ မကြာ တရားနာခဲ့ရတဲ့ တိဿမင်းကြီးက တရားသမားဆိုတော့ ဝေဖန်တယ်။

“ဒို့ဆရာတော်ကြီးဟာ သက်တော် ၈၀၊ ဝါတော် ၆၀-ရှိတာတောင်မှ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ဝေဒနာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ် သိမ်းဆည်းရှုမှတ်ပွားများတဲ့ အလုပ်ကလေး ကိုတောင် မလုပ်ရသေးဘူး၊ သူများအတွက်

ဘယ်နားကနာတာလဲ ပြောစမ်း၊ ဟေ့---ခန္ဓာ၊ နာတာက နင့်အလုပ်၊ နာတာကို နာတယ်လို့ သိအောင်လုပ်ပြီး စွမ်းအားဖော်ထုတ်ဖို့က ငါ့အလုပ်”

သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ် နှစ်ခြမ်းခွဲ လိုက်ပါတယ်။

“နာတာ ခန္ဓာရဲ့အလုပ်၊ ဒါ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ နာတဲ့အပေါ် ဉာဏ်သတိစိုက်ပြီး ဝိပဿနာစွမ်းအားဖော်ထုတ်ဖို့က ငါ့အလုပ်၊ ငါက ငါနှင့်ဝေဒနာရောပစ်လိုက်လို့ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါနှင့်ဝေဒနာ တစ်ခြား စီပဲ၊ ဝေဒနာထဲ ငါရောထည့်လိုက်လို့ ဓါတ်

သာ ငြိမ်းအေးအောင် တရားဟောနိုင်တာ၊ ကိုယ့်အတွက်ကျတော့ ဒီဝေဒနာအခက်အခဲ ကလေးတောင် မဖြေရှင်းနိုင်သေးဘူး၊ ဆရာ တော်ကြီးကို ရိုမခိုးနိုင်တော့ဘူး၊ ဗောဓိပင်ကို ပဲ သွားရိုခိုးတော့မယ်” ဆိုပြီး ကျောင်းထဲမဝင် တော့ပဲ လှည့်ပြန်သွားတယ်။ လောကွတ် ကလေးတောင် ဝင်မမေးတော့ဘူး။

ဆရာတော်ကြီးနား ပြုစုစောင့်ရှောက် နေတဲ့ ဦးပဉ္စင်းလေးက တိဿမင်းကြီးပြန် သွားတဲ့အကြောင်း ကြားရတော့ ဆရာတော် ကြီးသတိရခိုက် လျှောက်လိုက်တယ်။ “ဆရာ တော်ဘုရား ဘာဖြစ်လို့ တပည့်တော်တို့ကို

မတည့်တော့ ပြဿနာဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ဒီတိုင်းသာ ဆိုရင် အပါယ်ရောက်ရချည်ရဲ့”

ဆရာတော်ကြီးက ဝေဒနာကိုသတိနဲ့ မိအောင်ဖမ်းပြီး ဉာဏ်နဲ့အပေါ်တည့်တည့် ကနေ စိုက်ကြည့်ပွားတော့တာပဲ။ သတိဉာဏ် စိုက်ရှုလိုက်တော့ ဝေဒနာတစ်တန်းတည်း မမြင်တော့ဘူး။ အကြောင်းရှိလို့ ဖြုတ်ကနဲ ပေါ်လာလိုက်၊ အချိန်စေ့တော့ ပျောက်ပျက် သွားလိုက်နဲ့ တစ်ကန့်စီပဲမြင်နေရလို့ ဝေဒနာ သေးငယ်သွားတော့ သည်းခံနိုင်သွားတယ်။ “လုပ်အား” အရှိန် ကောင်းသွားတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ဉာဏ်

အရှက်ခွဲရတာလဲဘုရား”

“ဟေ - ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဝေဒနာသည်းမခံနိုင်လို့ တစ်ကျောင်း တိုက်လုံးပွက်ညံနေအောင် အော်ဟစ်ညည်း ညူနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့အသံကို ဆရာ တော်ကြီးကို ဖူးဖို့လာနေတဲ့ တိဿမင်းကြီး ကြားသွားတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ငယ် သံပါအောင်အော်နေတဲ့ အသံကိုကြားတော့ သဒ္ဓါတရားသိပ်ကောင်းတဲ့ တိဿမင်းကြီး တောင် စိတ်နှလုံးမသာမယဖြစ်ပြီး ရိုမခိုး နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားပြီဘုရား၊ ဆရာတော် ကြီးက သတိမမှထားပဲဘုရား”

ရင့်သွားတယ်။ မကြာခင်ပဲ ရဟန္တာဖြစ်သွား ပါတယ်။ သတိဉာဏ်သွင်းနိုင်ရင် မကျန်းမာ တာတောင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြသွားတာပါ။

ကန္ဓရသာလဆရာတော်ကြီး ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတော့ တပည့်ဦးပဉ္စင်းလေးကို အသိ ပေးလိုက်တယ်။ “ကဲ မောင်ပဉ္စင်း၊ ခုနတုန်း က ရိုမခိုးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားတဲ့တိဿမင်း ကြီးဆီ ရိုခိုးချင်ရိုခိုးလှည့်တော့လို့ သွားပြော ချေကွာ”တဲ့။

တပည့်ရဟန်းငယ်လဲ ဗောဓိပင်ဖက် ရောက်နေတဲ့ တိဿမင်းကြီးထံသွားပြီး “ဆရာ

တော်ကြီးကို ရိုခိုးချင်ရိုခိုးနိုင်ပါပြီ” လို့ ပြောပေးလိုက်ပါတယ်။ တိဿမင်းကြီး ကျောင်းပြန်ရောက်လာလို့ ဆရာတော်ကြီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားမှန်းသိသွားတယ်။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီး အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ တရားအလုပ် အားထုတ်လိုက်တာ ရဟန်းကိစ္စပြီးသွားပါပြီကော၊ တယ်မြန်လှချည်လား၊ တယ်လဲစွမ်းလှချည်လား” လို့ ဝမ်းသာအားရ ဦးချကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတယ်။ တိဿမင်းကြီးမှာ ကုသိုလ်တွေအများကြီး တိုးပွားသွားတယ်ပေါ့။

“အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ” ဆိုတဲ့

သတိကပ် ရှုမှတ်အားထုတ်လိုက်တာ တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ “လုပ်အား” ပြည့်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ဘုရားလက်ထက်က အရှင်မဟာကဿပရုံတပည့်ဖြစ်သူ ရဟန်းလူထွက်သူခိုးဖိုးလည်ဟာ သေဒဏ်ပေးခံရလို့ တာဝန်ရှိမင်းမှုထမ်းတွေက ကြီးတုပ်ရိုက်နှက်သွားတုန်းလမ်းပေါ်မှာ အရှင်မဟာကဿပရဲ့ သတိပေးစကားကြောင့် ချက်ချင်းသတိကပ်အားထုတ်လိုက်တာ ဈာန်မဂ်ဖိုလ်တွေရပြီး ပြစ်ဒဏ်ကင်းလွတ်ခွင့်ရသွားတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်လို့ ရဟန်းလဲပြန်ပြုလိုက်တယ်။ သတိက ဘာကို

၄၅-ဝါ သာသနာ အနှစ်ချုပ်ဘုရားစကားက သတိလွတ်ရင် အလုပ်ပြုတ်တယ်၊ အလုပ်မရှိတော့ပဲ အထုပ်နှင့်အလှုပ်သာ ကျန်နေတော့တယ်၊ မစွမ်းတော့ပဲ အထမ်းသမားဘဝနဲ့ ဆင်းရဲပင်ပန်း ပူလောင်နေရမယ်၊ အလုပ်ပြုတ်ရင် စွမ်းအားချမ်းသာတွေပါ ပြုတ်သွားတယ်၊ အလုပ်ပြုတ်သွားတာနဲ့ အာရုံအနိုင်ကျင့်တာခံရလို့ စိတ်သောကရောက်ရတတ်တယ်၊ အမြဲတမ်းအလုပ်ရှိအောင်၊ အလုပ်မပြုတ်အောင်၊ နေ့စဉ်လုပ်သမျှသိက္ခာ ၃-ပါး တရားဘောင်ဝင်အောင် သတိအမြဲထားနေရမယ်လို့ လမ်းညွှန်ပေးတာပါ။ သတိစွဲမှ အမြဲ

မှ စောင့်နေစရာမလိုပဲ ချက်ချင်း “လုပ်အား” ပေါ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်။

ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးကာစက သံဃာစုံတုန်း အရှင်မဟာကဿပဟာ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ပွဲလုပ်ဖို့ စံချိန်မီအရည်အချင်းပြည့် ရဟန္တာအရှင်မြတ် ၄၉၉-ပါးကို ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ သောတာပန်မျှသာ ဖြစ်သေးပေမယ့် ပရိယတ္တိဗဟုသုတဂုဏ်ကြောင့် သံဃာ့ဆန္ဒနဲ့ အရှင်အာနန္ဒာကိုလဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ ပေါင်းတော့ ၅၀၀-ပေါ့။ ၅၀၀-လုံး ရာဇဂြိုဟ်မှာဝါကပ်ကြတယ်။ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ လုပ်မှာကိုး။

“လုပ်အား” ပြည့်နိုင်မှာဖြစ်တယ်။ သတိအားကောင်းရင် ဒုက္ခကြီးလေ “လုပ်အား” ပြည့်လေ၊ ရန်သူနီးလေ “လုပ်အား” ကြီးလေသာဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ရှေးတုန်းက မဟာတိဿရဟန်းတော်ဟာ တောထဲမှာ တစ်ပါးတည်းတရားအားထုတ်နေတုန်း ခယ်မကသတ်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့ ရန်သူလူဆိုးတွေလက်ထဲမှာပဲ သတိဉာဏ်စိုက် ပွားများလိုက်တာ ညတွင်းချင်း ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရန်သူလက်ထဲက “စိတ်ခါတ်မြှင့်တင် လုပ်အားရှင်” ပေါ့။

ရှေးတုန်းကပဲ တောထဲမှာ တရားအား

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၇-ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅-ရက်နေ့မှာ ပထမသင်္ဂါယနာတင်ဖို့ ရက်သတ်မှတ်ထားပေမယ့် လပြည့်ကျော် ၄-ရက်နေ့ရောက်သည်ထိ အရှင်အာနန္ဒာဟာ သောတာပန်အဆင့်ပဲရှိသေးတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် “လုပ်အား” လျော့နေလို့ ၃-လကြာသည်ထိ ရဟန္တာမဖြစ်သေးပါဘူး။ ရဟန္တာတွေချည်းပဲ သင်္ဂါယနာတင်ကြမှာဆိုတော့ အရှင်အာနန္ဒာအတွက် အခက်တွေ့နေကြပြီ။ နောက်နေ့ပဲ စည်းဝေးပွဲစတော့မှာဖြစ်လို့ ရက်ကလဲသိပ်နီးကပ်နေပြီ။ အခြားကိစ္စတွေအားလုံးပြီးလို့ အဆင်

ထုတ်နေတဲ့ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို ကျားဆွဲသွားတော့ ကျားပါးစပ်ထဲမှာပဲ ခန္ဓာဉာဏ်စိုက် ရှုပွားလိုက်တာ ကျားစားလို့မကုန်မီ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒုက္ခနှင့်အပြိုင်ကြုံလို့ လွန်ဆွဲပြီး အောင်ပွဲဆင်ခဲ့တဲ့ ကြက်သီးထလောက်အောင် အံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ “စွမ်းအားမြှင့်တင် လုပ်အားရှင်” ပေါ့။

“လုပ်အား” ပြည့်ဖို့ သတိပဓာနပါ။ သတိပေးသူရှိမှလဲ အချိန်မီ “လုပ်အား” ပြည့်တတ်ပါတယ်။ ရှေ့နားမှာပြခဲ့တဲ့ ကန္ဓရသာလဆရာတော်ကြီးဟာ တပည့်ရဟန်းငယ်က သတိပေးလျှောက်ထားလိုက်လို့ ချက်ချင်း

သင့်ဖြစ်နေပေမယ့် အရှင်အာနန္ဒာအေးစက်စက်လုပ်နေတာကိုအားမရကြလို့ ရဟန်းတွေဝိုင်းပြီး သတိပေးကြရပါတော့တယ်။ တစ်ချို့လဲ “ဒီရဟန်းတွေထဲမှာ ကိုယ်တော်တစ်ပါးဟာ ညှိနပ်ပုပ်သိုးတဲ့ ကိလေသာအပုပ်နဲ့ တစ်ထောင်းထောင်းလွှတ်နေတယ်” လို့ စောင်းပြောကြတယ်။

သောတာပန် ဖြစ်နေသေးပေမယ့် ပရိယတ္တိဗဟုသုတဂုဏ်ကို ငဲ့ပြီး ရွေးချယ်ထည့်သွင်းပေးခဲ့တာကို ပြန်ပြီး ငဲ့ညာထောက်ထားရမှန်းမသိဘူး။ ဒီလောက်ထိတော့ လွန်လွန်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ စောင်းပြော

တဲ့ ဒီစကားကို အရှင်အာနန္ဒာကြားတော့ “ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ငါတစ်ပါးပဲ ကိလေသာ အပုပ်နံ့ရှိတော့တာ၊ ဒါဟာ ငါ့ကို စောင်းပြောတာ” လို့သိပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလဲ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်သွားတယ်။

တစ်ချို့လဲ “ငါ့အရှင်အာနန္ဒာ၊ မနက်ဖြန် သင်္ဂါယနာတင်ဖို့ စည်းဝေးပွဲစတော့မယ်။ ရဟန္တာတွေချည်းပဲလုပ်မှာ၊ သင်က သောတာပန်အဆင့်က မတက်နိုင်သေးတော့ ဒီစည်းဝေးပွဲတက်လို့ မတော်ဘူး၊ တက်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ရဟန္တာဖြစ်အောင် အမြန်သတိထား ကြိုးစားပါ” လို့ တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောကြ

အရှင်အာနန္ဒာ ရဟန္တာဖြစ်တာဟာ ဣရိယာပုတ် ၄-ပါးလွတ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ တကယ်မလုပ်လို့ တကယ်မဖြစ်သေးတာပါ။ တကယ်လုပ်တော့လဲ ဘာကြာလို့လဲ။ တစ်ခဏအတွင်း ချက်ချင်းဖြစ်သွားတာပဲ။ သံဃာ့ဆန္ဒလဲပြည့်သွားပြီ။ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်လဲ အားလုံးအဆင့်သင့် ဖြစ်သွားပြီ။ အခုမှပဲ ရွေးချယ်ပွဲကိစ္စ ပြီးသွားတော့တယ်လို့ပြောရင်လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ရဟန္တာဖြစ်မှ အရှင်အာနန္ဒာ စည်းဝေးပွဲတက်ခွင့် ရမှာကိုး။

သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကို သတိနဲ့ညီအောင်ညှိပြီး ကြိုးစားတဲ့အရှင်

ပါတယ်။ အရှင်အာနန္ဒာလို ပိဋက ၃-ပုံဆောင်ပရိယတ္တိ ဗဟုသုတကြွယ်ဝနေတဲ့ ပညာရှင်ကြီးအတွက် တရားရှည်ရှည်ဟောဖို့မလိုတော့လို့ သတိပေးရုံလောက်ပဲ မိန့်ကြားတော်မူကြပါတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသားဆိုတော့ ကျင့်နည်းလဲ နားလည်ပြီးသားဖြစ်လို့ သတိပေးရုံဆို လုံလောက်ပါပြီ။ သတိပေးစကားက “အပ္ပမတ္တော ဟောဟိ” တဲ့။ ၄၅-ဝါ သာသနာရဲ့ အနှစ်ချုပ်သတိပါပဲ။

မထေရ်မြတ်များက ဝိုင်းသတိပေးကြလို့ အရှင်အာနန္ဒာ သတိရသွားပါပြီ။

အာနန္ဒာဟာ “လုပ်အား” စံချိန်မီသွားလို့ ညတွင်းချင်း “လုပ်အား” ပြည့်ပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားပါတယ်။ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲမှာ အရှင်အာနန္ဒာပါဝင်ခွင့်ရသွားလို့ ၄၅-ဝါသာသနာရဲ့ သန့်ရှင်းတည်တန်ပြန့်ပွားရေးအတွက် အလွန်အားတက်စရာ ဖြစ်သွားရပါတော့တယ်။

“အားလုံးငြိမ်းချမ်းကြပါစေ”

ဘိဗိဇ္ဇကာယောခဆရာတော်
မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံပိဋကတ္တသိုလ်
နန္ဒဝန်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
၁၃၆၈-ခု၊ ဝါဆိုလ (၂၀၀၆-ခု၊ ဇူလိုင်လ)

“လုပ်အား” ကို မထုတ်ပဲ မနေနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓါတ်တွေ နိုးကြားတက်ကြွလာကြပါတယ်။ ညတွင်းချင်း ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ ကျောင်းပြင်ထွက် တစ်ညလုံးစင်္ကြံလျှောက်၊ မနေမနား အပြင်းအထန် အားထုတ်တယ်။ ခန္ဓာမှာ သတိဉာဏ်အမြဲချထားပြီး အဆက်မပြတ် ရှုမှတ်ပွားများနေတယ်။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ဟာ ပြီးမြောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒပြင်းပြလွန်းလို့ မနားတမ်းအားထုတ်လိုက်တာ ဝီရိယလွန်ကဲပြီး စိတ်တွေ ပြန့်လွင့်နေတယ်။ “လုပ်အား” မတက်ပဲ လျှံထွက်ကုန်တယ်ပေါ့။ နည်းပရိယာယ်

ကြွယ်ဝပြီးသားဖြစ်လို့ “ငါအားထုတ်တာ လွန်နေပြီ၊ ဝီရိယလွန်လွန်းနေလို့ စိတ်တောင်ပြန့်လွင့်နေပြီ၊ ဝီရိယနှင့်သမာဓိညီအောင်ညှိပေးဦးမှ ဉာဏ်ပွင့်မယ်” လို့ သတိပြုမိတဲ့ကြောင့် ကျောင်းထဲဝင် ခုတင်ပေါ်ထိုင် “ခဏအပန်းဖြေလိုက်ဦးမယ်” ဆိုပြီး လျောင်းလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကိုစောင်းလိုက်တော့ ခြေနှစ်ဖက်ကလဲ တည်ရာခုတင်ပေါ်ကအလွတ်၊ ခေါင်းကလဲ ခေါင်းအုံးပေါ်မရောက်သေးခင် အဲဒီတစ်ခဏအတွင်းလေးမှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ မြန်လိုက်တာ။ “လုပ်အား” ပြည့်သွားပြီပေါ့။